

นวนิยาย โดยผู้เขียน
ภูเขาน้ำตา THE MOUNTAIN OF TEARS

อนุสรณ์ มาราสา

ANUSORN MARASA

เสียงร่ำไห้ หนึ่งพันครั้ง

A Thousand
Cries

Longlist Seawrite Award 2023

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเจียบเหงา

นวนิยาย

เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง A Thousand Cries

พิมพ์ครั้งที่ 2 พฤศจิกายน 2568

ISBN (E-Boook) 978-616-95027-4-6

บรรณาธิการ ประสานต์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ อนุสรณ์ มาราสา

พิสูจน์อักษร อุทัยดิษฐ์ มาราสา

ออกแบบปก โรสมาลิน คงดี

จัดทำและจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ บลูเบิร์ด

50 หมู่ที่ 11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 074 799245

ราคา 120 บาท

ความตายคือแก้วน้ำที่ทุกคนจะได้ดื่ม
หลุมศพคือประตูที่ทุกคนจะได้เข้า

(บทกวีอาหรับ)

รู้จักน่ายังมีชีวิต

(คำสารภาพบางประการของผู้เขียน)

ข้าพเจ้าจำได้ว่าในวัยเด็กผู้เฒ่าห้ามชี้รู้ถึงกินน้ำ
เด็ดขาดเพราะจะทำให้นิ้วชี้หักงอได้ ช่วงวัยนั้นจึง
ได้แต่ยืนมองไม่กล้าทำสิ่งที่ต้องห้าม

เมื่อเติบโตตามช่วงวัยกล้าคิด กล้าทำมากขึ้น
มนุษย์มีค่าเฉลี่ยขมสี้รุ่งงามน้อยนิดน่าใจหายเท่า
อายุเฉลี่ยที่ 60 ปี หรือ 21,900 วันหรือ 525,600
ชั่วโมงเท่านั้นเอง

ขณะมองสายรุ่งงาม ชวนให้คิดถึงสิ่งที่เจ็ด เช่น
คนบนแผ่นดินที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันทั้ง
สนุกสนาน ชัดแย้ง ได้มาและสูญเสีย เพราะราย
ล้อมมนุษย์นอกจากรูปกายภายนอกแล้ว ยังมีโลก
ของการ อิจฉาริษา อวดเก่ง ใส่ร้าย นินทา ชี้สงสัย
ยุยงให้คนเกลียดกัน โกหก ชอบทะเลาะเบาะแว้ง
วิวาท ประจาน พร้อมปะทะกันได้ตลอดเวลา

ทั้ง ๆ ที่ฝันถึงชีวิตที่ดีงาม แต่มันหาได้เป็นเช่นนั้น
ไม่ มันชอบก่อวุ่นคุกคามให้ลดคุณค่ามนุษย์เป็น

เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 5 อนุสรณ์ มาราสา

เพียงเนื้อหุ้มหนังแซ่แข็งเอาไว้เกาะโลกให้กัดกร่อน
ไปวันๆ ไม่คิดถึงอะไรอีกแล้วนอกจากตัวเอง

ครั้นถึงจุดหนึ่งจึงทราบว่าแท้จริงนิสสัยมารร้ายที่
ไม่หวังดีนั้นเองที่เป็นอุปสรรคเชื่อมโยงความดีงาม
คอยยุยงให้กระทำตามนิวชี้ในรูปแบบต่างๆ คล้อยตาม
นิสสัยแท้จริงของมัน ตั้งแต่ลืมตาดูโลกกระทั่งวัน
สุดท้ายลมหายใจออกจากร่าง

ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะมองรู้งินน้ำด้วยตัวเอง ตาม
ความเข้าใจจะด้วยวิทยาศาสตร์เกิดจากหักเหของ
แสงหรือตามสิ่งเชื่อถือศรัทธาที่บอกว่าระหว่าง
ฟ้ากับแผ่นดินนั้น ผู้สร้างให้ใช้ความคิด
ไตร่ตรอง

นั่นก็ไม่สำคัญเท่าสายตามองคนรอบด้านฐานะ
เพื่อนร่วมโลก ทั้งนิสสัยมารร้ายทั้งมวลหวนนึกถึงสี
ขาววันที่กำเนิดมาย่อมสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด

ผู้เฒ่าไม่ให้ชี้รู้งินน้ำ แต่สอนให้มองและคิด
ครวญให้มีชีวิตปกติที่ต้องอาศัยอาทิตย์ ดวงจันทร์
ดวงเดียวพบสิ่งคล้ายกัน แม้จะนับถือความเชื่อและ
มีพระเจ้าไม่เหมือนกัน แต่เราได้อาศัยอยู่ในโลกใบ
เดียวกันให้หนึ่งพันครั้ง 6 อนุสรณ์ มาราสา

เดียวกัน

ชั่วชีวิตอาจจะมีสักครั้งหนึ่งที่เห็นความงามที่สวยงาม
สายรุ้งเหนือโค้งฟ้า เฝ้ามองถึงรุ้งกินน้ำตัวหนึ่งโอบ
กอดโดยไม่ต้องพึ่งดินฟ้าอากาศ นานเท่าโลกดำรง
อยู่ รุ้งกินน้ำก็ยังรอให้คิดฝันถึงเสมอ.

อนุสรณ์ มาราสา

บ้านริมคลอง จ.สตูล

19 พฤศจิกายน 2568

สารบัญ

รู้จักน้ายังมีชีวิต	4
(เสมือนคำนำผู้เขียน)	

ภาคหนึ่ง ครอบครัวของอดัม

เสียงแพะเขาทอง	11
คนแคะกับสโนว์ไวต์ทั้งเจ็ด	28
ความรักในห้องสมุด	43
เสียงหูดเขาควาย	59
บอลลูนในแสงจันทร์	83

ภาคสอง เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง

คนโง่ที่ขึ้นเทศนาธรรม	102
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง	121
ไต้มดแดงอาละวาด	138
โกสต์ไรเตอร์	156
ทาเคชิซนคูหมอลือ	172

ภาคสาม ดั่งจักรวาลนฤมิต

กำแพงเพชรเจ็ดชั้น	187
ด้า ^๑ นมีดของยอดโดม	205
เดียวดายใต้โค้งรุ้ง	214
โลกก่อนสุดท้าย	224
สู่ฟากฟ้า	236

ประวัติผู้เขียน	253
-----------------	-----

ภาค 1
ครอบครัวของอดัม
Adam's family

บทที่ 1

เสียงแพะเขาทอง

ปิดหรือเปิดฉากทัศน์ก็ให้เพียงสีดำไม่มีอะไรเจือปน
แถบยังมีไอเยือกเย็นพกร่างเหมือนนอนนอนได้
เกล็ดน้ำแข็ง

ทราบมาว่ามนุษย์มีความตายเพียงสองคือขณะ
นอนหลับและตายจริง ๆ เวลานี้เขากำลังนอนหลับ
และฝันถึงทัศนียภาพแปลกตา ที่ไม่สามารถบอกได้
ว่าที่ไหน

เขาได้ยินยินเสียงโตะครูโลฟสดชีวิตหลังความ
ตาย Ep.15 ผ่านเครือข่าย 5G เริ่มต้นได้ไม่นานนัก
ได้เล่าวิญญูณที่ติดุดึงเหมือนละอองน้ำที่โปรย
ปรายเสร็จแล้วทูตสวรรค์พาขึ้นชั้นฟ้า จากนั้นก็พาสู่
พื้นดินให้มองเห็นผู้อาบน้ำศพ ก่อนที่ร่างห่อด้วยผ้า
ขาวนำไปฝังกุโบรที่ใกล้ที่สุด

นับถอยหลังหนึ่งร้อยวันก่อนวิญญูณถูกชัก
ออกจากลูกกระเดือกนั้น ผู้ใกล้ตายจะสิ้นสະທ່ານ
สรรพางค์กาย เป็นสัญญาณเทวทูตรับงาน จะเดิน
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 11 อนุสรณ์ มาราสา

ไปข้างหน้าหรือถอยหลังก็ไม่สิทธิ์ใดๆอีก

ครั้นถึงหกสิบวันสุดท้ายบริเวณสะดือจะเต็น
ระริกบอกสัญญาณจะนับถอยหลังทุกเข็มนาฬิกา
กระดิก

ครั้นเหลืออีกสี่สิบวันก่อนถึงซานคลาสุดท้าย
ไม่เลือกยากดีมีจนใบไม้ประจำตัวที่บันทึกชื่อจะร่วง
หล่น จิตใจจะเริ่มสั่นไหวไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไม่เคย
รู้สึกมาก่อน

ครั้นถึงช่วงเจ็ดวันสุดท้าย ได้รับแจ้งข่าวอีก
ขั้นตอนหนึ่งให้รู้สึกหิวกระหายน้ำรุนแรงขนาดทั้ง
โลกรวมกันก็ไม่เพียงพอ

ความผิดปกติร่างกายจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
ในวันที่ห้าให้ลิ้นชักกระดูกสัญญาณเคาะข่าวจาก
โลกอีกใบหนึ่ง

ก่อนอำลาสยามวันมีอาการเคลื่อนไหวบริเวณ
ศีรษะ ถึงวันที่สองหน้าผากผู้ใกล้ตายจะชักกระดูก
บอกไฟชีวิตใกล้หมดดับเต็มที

ก่อนวินาทีวิญญาณเคลื่อนผ่านคอหอยนั้นจะ
รู้สึกเยือกเย็นที่กระหม่อมถึงลูกสะดือและกระดูก
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 12 อนุสรณ์ มาราสา

ชีโครงแผ่นหลังให้ญาติกล่าวนำ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากอัลเลาะห์

อดัมมองผู้กดไลก์กดแชร์และซัฟส์ใครบ้กระดิ่ง
เตือนเพิ่มขึ้นทุกวัน เช่นเดียวกับห้องทดลองยังไม่
ปิดตาย สิ่งเชื่อกือและศรัทธา ก็ยังลอบเหนื่อพื้นดิน

ดินแดนไซเซียลเคลื่อนไหวคึกคักไม่แพ้กัน ไลฟ์
สไตล์คนรุ่นใหม่ว่าวุ่นเพียงใดยังสนใจโลกใบอื่น
เสมอ

ฟังเคลิ้มอยากนอนหลับพัก เส้นแสงสีเสียงเอ
ไอลาขึ้นเขาลงห้วยด้วยถ้อยคำส่วงกลมสีขาว มีสี
ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด ขาว เฉดสีรุ้ง
ทั้งเจ็ดกระจายอยู่ในนั้น

ให้เสียงอาซานปลุกตื่นอีกทีตอนบ่ายสามโมง
ครึ่งดีกว่า ให้ตายสิ ขณะเอื้อมมือหยิบหมอนอยู่
นั่นเอง มีมือดำลึกลับยกศีรษะเขาวางแทนที่คนใน
บทเรียนออนไลน์ทันที

ได้ยินเสียง ตึก ตึก มีไครยีนจวกคั่นนาหรือชุด
หลุมศพปานนี้ละ ปัญญาประดิษฐ์มันชาญฉลาด
ขึ้นจุมูกได้กลืนดินกลบใหม่เขียวหรือ นี่มันเกิดอะไร
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 13 อนุสรณ์ มารวสา

กับเขานะ

เซิร์ฟเวอร์ศูนย์กลางความทรงจำทั้งมวลเชื่อมกับระบบเอไอให้วัยเยาว์ฟื้นขึ้นด้วยรูปเส้น แสง สี อคริลิกอีกครั้ง

หลังฝนหยุดตก แสงแดดส่องลงละอองน้ำ รุ้งตัวหนึ่งผุดพรายขึ้นรูปครึ่งวงกลมตรงพิกัดทางเข้าหมู่บ้านสวนวิมาน

ได้ยินเสียงแพะดังจากที่ไหนสักแห่งหนึ่ง อาจเป็นตัวที่อยู่ในคอกวัวเพื่อนบ้าน หรือดินแดนไกลระบุทิศทางไม่ได้

ชั่วอึดใจต่อมาภาพอายุสามขวบเคลื่อนออกจากแท่งแก้วใบหนึ่ง เพ่งมองละเอียดแค่ไหนก็บอกได้ยากกว่าเป็นภาพจริงหรือภาพจำลอง ความเชื่อกับวิทยาการถูกกันด้วยเชือกไนลอนเส้นเล็กๆ

ภาพวันที่ปะกับมะพาพบใต้ครูดาลาปรากฏขึ้นช้า ๆ ปะเคยเป็นลูกศิษย์ปอเนาะแห่งนั้นเจ็ดปีเต็ม ด้วยความดีใจที่ได้ลูกชายสืบสกุลคนหนึ่งจึงเดินทางข้ามจังหวัด ให้อวยพรลูกชายเติบโตเป็นเสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 14 อนุสรณ์ มาราสา

เด็กดีในวันหน้า

เมื่อถูกนำวางบนตักชายแปลกหน้าอ้วนท้วน
คนนั้น อัดมึ้นเต็นมากถึงกับร้องไห้คร่ำครวญ
ยิ้มอย่างอารมณ์ดี ให้มะนำไปชำระเสร็จก็ให้ขอพร
ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ระบบเอไอย้อนให้เห็นภาพโต๊ะครูยืนธนบัตร
หนึ่งร้อยบาทเป็นเงินขวัญถุงก่อนกลับบ้าน ภาพ
ทั้งหมดชัดเจนราวกับเพิ่งได้เกิดขึ้นสอง-สามวัน
ก่อนนี้เอง

ภาพหลังจากนั้นปรากฏบ้านทรงปั้นหยาผุดขึ้น
แทน โกลัฯมีเปาะข้าวหนึ่งหลัง ที่สร้างไว้เก็บ
ข้าวเปลือกหลังฤดูเก็บเกี่ยว

บ้านที่ปิ๊ะใช้อาศัยกับลูกแปดคน มีลำคลองข้าง
บ้าน ทางทิศตะวันตกมีภูเขารูปยักษ์พุ่งโตนอน
หงายมองดูท้องฟ้า ฤดูแล้งจัดมีฝูงลิงยกพวกข้าม
คลองผ่านต้นเดื่อยรมตลิ่งรื้อข้าวของให้เสียหาย
หน้าบ้านดอกพุทซ้อนสีขาวส่งกลิ่นหอมอบอวล
โกลัฯมีต้นมะพร้าว มะม่วง ช่วยแผ่กิ่งก้านร่มรื่นทั้ง
วัน

เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 15 อนุสรณ์ มาราสา

อาทิตย์กำลัง เสียงหวูดเขาควายดังตื้น ตื้น ตื้น
ให้นึกถึงวันเปาเต๋อสังขสิทธิ์โลก ป๊ะพาหนังสือหุ้ม
หนังแกะ อัดมเดินตามหลังเลียบคลองไปบาลัยสวน
วิมาน อีกแห่งที่คลองขวาง มีหมาด บุญยงลูกเขย
เป็นผู้สอน

บาลัยเป็นวิทยาคารชุมชน ใครมีลูกหลานก็
ฝึกสอนหนังสือได้ ที่ร่วมแรงร่วมใจชาวบ้าน กวน
อาซุรเพื่อระลึกวันน้ำท่วมโลก อ่านกวีฉลองวันเกิด
ศาสดา หรือทำมอแร กลุ่มจัดเลี้ยงในเดือนถือศีลอด
เป็นเสาหลักเมืองของหมู่บ้าน

ป๊ะนั่งสอนหนังสือให้ลูกศิษย์และชาวบ้าน
ท่ามกลางแสงตะเกียงเจ้าพายุสองแสง เน้นให้รู้จัก
ตื้นผู้ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน ด้วยคุณลักษณะยี่สิบ
ประการเรียกว่า ซีฟัต ดัวปูโละ

อดัมยังจำได้ นั่งฟังป๊ะเล่าคำคินมหัสจรรย์ที่
ศาสดานั่งบรู้ออกกสัตร์ชนิดหนึ่งตัวสีขาว มีลำตัว
ยาวกว่าลาแต่สั้นกว่าล่อ นำไปยังฟากฟ้า ซีรอตุล
มุนตาฮา เพื่อรับโองการละหมาด ให้ทุกคนกระทำ
อย่างเคร่งครัด

เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 16 อนุสรณ์ มาราสา

ป๊ะไม่มีรายได้ขึ้นเลย อาศัยเงินบริจาคในชั้น
เล็กๆน้อยๆ มะปลูกผักกาด ผักบุ้งขายที่ตลาดนัด
สวนวิมานช่วยกันเลี้ยงลูกๆ

อดมัยยังจำสมัยเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นในใส่เสื้อ
สีขาวหม่นกางเกงปะก้นชุดเดียว พอกลับถึงบ้านมะ
จะรีบซักตากลมให้ทันใส่วันรุ่งขึ้น

มะได้แต่ปลอบใจ วันไหนมีเงินมากพอจะซื้อ
ชุดใหม่ให้ทันที อุตส่าห์นอนฟังนับเหรียญ สิบสอง,
สิบสาม แต่ละคืนได้เพียงเล็กน้อย ค่ากับข้าวก็ยังไม่
พอ ถึงวันเรียนจบก็ยังไม่ได้ใส่สักรั้ว

ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 10 ชื่อโต๊ะฮารีเมาอายุห้าสิบแปด
ปี รูปร่างกลมเตี้ยเป็นมะขามข้อเดียว มีเชื้อสายโต๊ะ
บอมอ ฮารีเมา จากเมืองเนอหรี ซัมบีตัน ก่อนตั้ง
รกรากนับร้อยปีก่อน

ทั้งๆที่อื่นมีไฟฟ้าใช้แล้ว โต๊ะฮารีเอมามัวแต่ถุ่น
กับขยายอำนาจเข้มแข็ง ชุมชนอ่อนแอยังไม่สน

รุ่นป๊ะของแกรับรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆให้
ชาวบ้านด้วยวิชาครูหมอเสื้อ ว่ากันว่าตอนรักษา
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 17 อนุสรณ์ มาราสา

คนไข้จะอยู่ในมุ้งจะมีเสื้อลายพาดกลอนจริงๆร่วม
อยู่ในมุ้งพื้ด้วย

โต๊ะฮารีมาให้ครูหมอลือช่วยดูแลทรัพย์สิน
เรือกสวน ไ้ร่นา เล่ากันต่อมามีขโมยคนหนึ่งถูก
เสื้อไล่กัดในสวนเงาะมาแล้ว

แกมีคุหนูชื่อบาว ยีวา บ้านอยู่คลองขวางใกล้ๆ
กับสวนวิมาน ที่รำลือมีวิชาล่องหนหายตัวได้ อ้าง
เรียนรู้ได้ง่ายๆด้วยตูฮันให้รับพรสวรรค์คืน ไ้ลาตุ
ลก๊อด ไม่เรียนรู้ก็เห็นแจ้งได้ทุกเรื่อง

ทั้งสองคิดงานใหญ่ให้ลูกแต่งงานกัน จากนั้น
คิดแยกคลองขวางเป็นหมู่11ให้ลูกชายตัวร้ายยา
เสพติดเป็นแท่นผู้นำ

ปีะนั้นหวังชุมชนความรู้ส่องสว่าง ชวนผู้คนคืน
สู่ธรรมสอนใจใช้บาลย์เป็นศูนย์กลาง อีกคนมี
ลูกหลานเกินครึ่งหมู่บ้าน ใช้เวทมนต์ครูหมอลือเป่า
หัวควบคุมฝูงชน

“พวกเราอย่าเรียนกะครูบ้านนั้นนะเว้ย”โต๊ะฮารี
เมาซู่ไม่ให้คบค้าสนับสนุนปีะ

“ไม่รู้เกลียดอะไรกันนัก”พี่สาวอ้อมมีเอ่ยขึ้นให้
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 18 อนุสรณ์ มาราสา

น้องๆฟังอย่างเปิดหน้ายพฤติกรรมพิเรนทร์เต็มทน
สมัยอมให้อิบลิสอุ้มสมัยอมแลกการลงโทษอย่าง
เจ็บปวดได้ยังงั้นนะ

“ปีจะไม่เคยยุ่งกับแกเลย” สโนว์ไวท์อมมีพูด

“ถ้าอิบลิสเข้าสิงทำได้ทั้งนั้น” มูฮิบบะพูดถึง
มารร้าย ผู้ได้รับสิทธิ์หลอกใครก็ได้

มินิสมัยซื้อจฉา อวดเก่ง ใส่ร้าย นินทา ชี้ส่งสัย
ยุยงให้คนอื่นเกลียดกัน โกหก ชวนทะเลาะเบาแว้ง
วิวาท ประจาน อยากเอาชนะคนอื่น

โต๊ะฮารีมาเป็นอิบลิสตัวกร่าง กลืนนิสมัยมาร้าย
ลงท้องทำให้ครุหมอเสียจึงดูน่ากลัว ไม่มีใครกล้า
ต่อแยะด้วย

สมมติครูเป็นดวงดาวส่องฟ้ายามค่ำคืน คอย
ช่วยไม่ให้เดินหลงทาง ทั้งสองคือแม่ทัพใหญ่ฝึกฝน
พลธนูยิงดวงดาว ให้หมู่บ้านอยู่ในห้วงรัตติกาลก็ไม่
ผิดนัก

เคลิ้มๆนั้นได้ยินพี่สาวเล่าวันทำบุญโกนหัวให้ฟัง
วันที่หมอต้าแยะโกนหัวล้าน วาดคิ้วเสียใหม่มอง
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 19 อนุสรณ์ มาราสา

คล้ายตุ๊กตาทายงนอนนิ่งบนเบาะลายดอกไม้ มะยิม
ไม่หุบ ที่มีเพื่อนบ้านแสดงความดีใจ หยอกเล่นกับ
กุมารน้อยน่ารักน่าชัง

“มะได้บนบานเอาไว้ได้ผู้ชายจะเลี้ยงอาหาร
ด้วยพะเซาทอง” พี่สาวเล่าให้ฟัง

“ยิมทองใส่คอพะเซา” พี่สาวเฉลยให้ฟัง

ทุกคนหัวเราะ น้องชายกำเนิดขึ้นพร้อมเรื่อง
สัตววิเศษ ฟังแล้วดูชีวิตนี้เขาคือตัวละครที่หลุดจาก
เทพนิยายสักเล่มหนึ่ง

สโนว์ไวท์อมมี เล่าน้องๆในปีไอยูบทำตัวอย่าง
เอาไว้ตอนที่เปื้อนระอาเมียเต็มทน หายป่วยแล้วจะตี
นางร้อยครั้ง ครั้นถึงเวลาที่หายป่วยร่างกายแข็งแรง
เหมือนเดิม ได้เอาหญ้าแห้งแต่ละตัวเบาๆเก็บ
เท่านั้น

นอกจากตุ๊กตาสัตว์ไม่มีสิทธิ์บันดาลอะไรให้
ใครๆได้ บนบานแล้วไม่ทำเป็นบาปติดตัวอย่างหนึ่ง
ต้องระวัง

“มีญาติบางคนไม่ชอบบู๊มัย” อมมีเอ่ยขึ้น

“อ้าว ทำไมยังงั้นล่ะ” ยามีละถาม พี่คนโตเล่า

เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 20 อนุสรณ์ มาราสา

ให้ฟังสาเหตุ

ถ้าป๊ะไม่มีลูกชาย พวกเขาจะมีสิทธิ์พื้นที่เจ็ดไร่ตามหลักแบ่งมรดกทันที สมมติสมบัติทั้งหมดสี่ส่วน ลูกชายได้สาม ส่วนผู้หญิงทั้งเจ็ดได้เพียงหนึ่งส่วนแบ่งเท่ากันคือนาคนละบั้ง ป๊ะแบ่งให้ลูกต้องชอบธรรมแล้ว

ทำไมชีวิตป๊ะจึงแร้นแค้นทุกเรื่อง เปิดบาลัยที่ป๊ะฝันสักวันจะเป็นปอเนาะก็ถูกเพื่อนบ้านรุมต่อต้านไม่อยากให้ผุดให้เกิด

ป๊ะมีพี่สาวสติไม่ดีชื่อโต๊ะดาลิมะพาไปรักษาก็ไม่หาย โดนยาสั่งบ้าตลอดชีวิต บางคืนส่งเสียงรบกวนอ่านคาถา ร้องให้ กระที่บพื้น สมาชิกในบ้านแทบไม่ได้หลับได้นอน

เซฟร์เวอร์ได้ย้อนสมัยชั้นประถมโรงเรียนที่บ้านเกิดอีกครั้งหนึ่ง

อดัมติดนิสัยเข้าห้องสมุดประจำ ขนาดวันเรียนจบถูกเพื่อนเรียกหน้าห้องสมุดให้ถ่ายรูปเป็นคนสุดท้าย

เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 21 อนุสรณ์ มาราสา

เบื้องหลังนั้นเขาเก็บอาการหอบไว้ในรูปแบบปิด
ใบสุทธิอย่างมิดชิด อדםไม่มีวันลืมวันที่วิ่งให้คน
ถ่ายซ่อนใบหน้าในผ้าคลุมแบบอิมูลชั่นเฟลต

น้อยคนที่รู้อดัมเป็นผีห้องสมุด เขาทำเป็นไม่ได้
ยินเสียงระฆัง ไม่อยากเรียนวิชาเลขที่ครูหนูสอน
แอบอ่านนิทานหงส์หินเพลิงอยู่คนเดียวในห้องสมุด

ห้องสมุดได้ห้อยโหนเถาว์ลัยกับทาร์ซานเจ้าป่า
ผจญภัยในป่าลึก ได้คุยกับเมาคลีลูกหมาป่า
เด็กชายผู้เติบโตกลางเหล่าสัตว์ป่านานาพันธุ์

เสียงระฆังพักเที่ยง อדםเดินตัวปลิวชวนตัวคน
แคะนิทานสโนว์ไวท์คุยใต้โคนต้นจามจุรี ชวนคุย
สนุกสนานข้ามมิติกับตัวละครร่างเตี้ย ตัวเล็กๆทน
งานในเมืองร้อนได้ยังไงกันนะ

ยังจดจำไม่เลือนมคลาย วัยเด็กที่ชวนเพื่อนๆดู
โทรทัศน์บ้านเฒ่าแก่โรงอิฐ เดินไกลฝ่าบึงนาดูหนัง
โทรทัศน์เรื่อง ไอ้มัดแดงอาละวาด

ฮอนโก ทาเคชิ นักแข่งรถได้ถูกองค์กร ซ็อก
เกอร์ จับตัวมาดัดแปลงร่างกายให้เป็น คาเมนไร

เตอร์ ก็เกิดอุบัติเหตุไฟฟ้าลัดวงจรขึ้น ทำให้เขาใช้พลังที่ได้หนีออกมาจากองค์กรนรกได้

ทาเคชิใช้พลังนี้เพื่อสู้องค์กรซ็อกเกอร์ เพื่อความสงบสุขชาวโลกเขามีเข็มขัดแปลงร่างพร้อม กับมอเตอร์ไซค์คู่ชีพไว้ต่อสู้กับเหล่าร้าย

เด็กๆ ไปเฝ้าบ้านเฒ่าแก่ ตั้งแต่หนึ่งยังไม่เริ่มต้น พวกกันจับจองนั่งหน้าสลอนเต็มห้องรับแขก วันไหนไปซื้อต๋องยืนดูทางหน้าต่าง ปวดฉี่แค่ไหนก็ต้องทน ไม่งั้นเพื่อนเข้าเสียบแทนที่ทันที

ตอนเดินกลับบ้าน ยังชวนเพื่อนแบ่งฝ่ายต่อสู้กันแบบในหนัง ปีศาจโผล่ขึ้นจากลอมฟาง ประกาศศักดาให้ผู้ดูธรรมดิงเข็มขัด ขั้วรถมอเตอร์ไซค์ ฟุ่งเข้าหาศัตรูอย่างไม่หวั่นเกรง

"ฮอนโก ทาเคชิ "อดัมตะโกนลั่นบึงนา

"ข้าคือซ็อกเกอร์" เพื่อนรักตอบดังกึกก้องกลับมา เช่นกัน ก่อนที่สองฝ่ายตะลุมบอน ลอมฟางกองโตล้มกระจาย ทั้งหมดเป็นภาพวันเยาว์ นึกถึงคราวไฉนยังประทับใจไม่รู้ลืม

เหนือโค้งรุ่ง เจ็ดสีภาพสมัยเรียนมัธยมต่างจังหวัด
ปอนาะพิภัดหลังหอพักเป็นชัยภูมิที่ศิครุเรียกทาง
เลื้อผ่าน บรรดาหัวใจคอยหนีเรียน แอบดูสาวที่
สระน้ำมหาวิทยาลัย

ตอนเรียนปีแรกรุ่นพี่ชวนเที่ยวสระ อดัมตาม
หนหนึ่ง สั่งให้พาหนังสือติดตัว นั่งอ่านหนังสือแต่ตา
ดูผู้หญิงว้ายน้ำ อดัมไม่นึกสนุกด้วยเลยสักนิด สู้
นอนอ่านหนังสือจริงๆดีกว่า

อดัมยังจำวันที่ปั่นจักรยานไม่มีเบรกไป
ห้องสมุดได้ดี ตั้งใจไปยืมหนังสืออ่านเกือบทุณรณชน
ตายเป็นผีเผ้าถนน

ขณะเสยหัวขึ้นถนนใหญ่ได้ยินเสียงแตรดัง
สนั่น

ทั้งรถทั้งคนเสียหลักเจ็บแปลบข้อเท้ารีวดอน
ถูกลากติดล้อพร้อมรองเท้าฟองน้ำคู่เก่า ยังแข็งใจ
เดินทางต่อกลางแสงแดดบ่ายร้อนแรง

นีกสาวใหญ่หน้าตาดีก็อยากให้ถึงห้องสมุด
เร็วๆ อดัมปาดเหงื่อเริ่มไหล เมื่อวันก่อนได้แต่ยืม
ทักทายกัน เธอเป็นผู้หญิงที่ดูเจี๊ยบๆ แต่จะใช้ชวน
เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 24 อนุสรณ์ มาราสา

คุยด้วยสายตามีเลสนัยตลอดเวลา

“สวัสดิ์ค่ะ” เสียงทักดังขึ้น

อดัมยิ้มตอบแห้งแล้ง เมื่อไปยืนอยู่ใกล้ๆ
บรรณารักษ์สาวใหญ่ เธอมองด้วยสายตาแปลกใจ
อะไรทำให้หนุ่มน้อยมีใบหน้าหวาดกลัวเช่นนั้น

“หน้าซีดจัง” เธอเดินอ้อมโต๊ะถามเบาๆ

“เกือบถูกรถชนตาย” เสียงอดัมสั้น

สินคำนั้นเธอตั้งตัวทอดเรียกขวัญให้กลับคืนมา
อดัมได้ไถ่ถอนไม่ใช่ที่ไถ่รับจากมะ หัวใจเต้นแรงเมื่อ
ศีระชะแนบเนนอกใหญ่แทบเป็นไข้กระทันหัน

นานที่ได้สูดดมกลิ่นหอมกำจายในรูจุมุกและ
ขนทุกเส้น อดัมกดรัดแน่น จนอีกฝ่ายผละออกทิ้ง
รอยยิ้มจางๆเอาไว้ที่ดวงตาดำขลับ

“ขอทำบัตรด้วยนะคะ” อดัมพูดแก้เขิน

“ได้สิ ชอบแนวไหนล่ะ” เธอพูดขึ้น

เด็กอายุเท่านี้มาห้องสมุดเห็นไม่บ่อย อดัม
ปาดเหงื่อที่ไหลย้อย กลิ่นหอมกรุ่นติดจมูกไม่หาย

“สโนว์ไวท์ครับ”

“ทำไมชอบเรื่องผู้หญิงล่ะ” เธอยกแก้วน้ำยื่น

เสียงร่ำไห้หนึ่งพันครั้ง 25 อนุสรณ์ มาราสา